

Tillægsprotokollerne er ratificeret af Danmark ved kgl. resolution af 2. juni 1982. Tillægsprotokollerne er endvidere ratificeret af det tidligere Jugoslavien, jf. bekendtgørelse nr. 27 af 11. marts 1983.

Der er således mulighed for at gøre strafansvar gældende ved danske domstole over for udlændinge, der har overtrådt Genèvekonventionerne.

Selv om betingelserne for strafforfølgning for overtrædelse af Genèvekonventionerne er til stede, jf. straffelovens § 8, nr. 5, forudsætter iværksættelse af strafforfølgning i det enkelte tilfælde imidlertid, at der kan antages at bestå en rimelig formodning om, at et strafbart forhold er begået, jf. retsplejelovens § 742, stk. 2.

4.4. Strafansvar kan efter omstændighederne også gøres gældende i medfør af torturkonventionen af 10. december 1984, idet konventionens art. 5 indeholder en forpligtelse til at foretage retsforfølgning, hvis udlevering ikke kan finde sted. Denne konvention er ratificeret af Danmark ved kgl. resolution af 28. januar 1987. Konventionen er endvidere ratificeret af det tidligere Jugoslavien, jf. bekendtgørelse nr. 88 af 23. oktober 1987.

5. Udlevering

5.1. Gældende ret

5.1.1. Som nævnt under pkt. 2 medfører statuttens art. 20, stk. 2, sammenholdt med art. 29 og art. 1, 6 og 7, at der, såfremt tribunalet har afsagt anholdelsesbeslutning, består en forpligtelse til at varetægtsfængsle personer, herunder egne statsborgere, med henblik på udlevering til strafforfølgning ved tribunalet.

Udleveringsloven, jf. lov nr. 249 af 9. juni 1967, § 2, indeholder et absolut forbud mod udlevering af danske statsborgere. Udleveringsloven omfatter ikke udlevering til de nordiske lande, hvortil udlevering af danske statsborgere under visse betingelser kan finde sted, jf. lov nr. 27 af 3. februar 1960, § 2.

Udleveringslovens § 2 er affattet i lyset af den europæiske udleveringskonvention, jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963, art. 6, stk. 1 (a), hvorefter en kontraherende stat er berettiget til at afslå udlevering af sine egne statsborgere. Ved ratifikationen af udleveringskonventionen blev der fra dansk side afgivet erklæring om, at begrebet »statsborgere« for Danmarks vedkommende omfatter personer, der har statsborgerret eller fast bopæl i Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige. Tilsvarende erklæringer blev afgivet af Norge og Sverige.

Danmark kan således efter konventionen afslå ikke blot anmodninger om udlevering af danske stats-

borgere, men også anmodninger om udlevering af personer, der uden at være danske statsborgere har fast bopæl i Danmark, eller af personer, der har indfødsret eller fast bopæl i et andet nordisk land, men midlertidigt opholder sig i Danmark. Som nævnt indeholder udleveringsloven imidlertid et ubetinget forbud mod udlevering af danske statsborgere. Dette forbud må antages at afspejle et generelt retsprincip, der genfindes i en række retsordener.

5.1.2. Efter udleveringslovens § 3, stk. 5, må udlevering for en handling ikke finde sted, hvis det på grund af særlige omstændigheder må antages, at sigtelsen eller dommen vedrørende handlingen savner tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag. Bestemmelsen er en følge af en erklæring, som Danmark afgav ved ratifikationen af udleveringskonventionen.

Efter statuten for tribunalet, art. 20, stk. 2, er det formentlig udelukket at foretage en tilsvarende materiel, national prøvelse af udleveringsgrundlaget ved udlevering til tribunalet, idet tribunalets anholdelsesbeslutning som udgangspunkt medfører pligt til at foretage udlevering.

5.1.3. Efter udleveringslovens § 5, stk. 1, kan udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke finde sted. Omfatter handlingen tillige en lovovertrædelse, som ikke er af politisk karakter, kan udlevering dog ske for denne lovovertrædelse, såfremt handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter. § 5 er en følge af den europæiske udleveringskonvention, art. 3, hvorefter udlevering ikke må tillades, såfremt den forbyrdselse, for hvilken udlevering er begæret, af den stat, over for hvilken begæringen er fremsat, betragtes som en politisk forbyrdselse eller som en forbyrdselse, der har forbindelse med en politisk forbyrdselse.

Efter art. 3, stk. 2, finder den samme regel anvendelse, hvis den stat, over for hvilken begæringen er fremsat, har vægtige grunde til at antage, at en begæring om udlevering for en almindelig forbyrdselse er fremsat med det formål at tiltale eller straffe en person på grund af hans race, religion, nationalitet eller politiske overbevisning, eller at den pågældendes stilling kan blive forringet af disse grunde.

I tilslutning hertil bestemmes det i art. 3, stk. 3, at drab eller forsøg på drab af et statsoverhoved eller et medlem af den pågældendes familie ikke kan betragtes som en politisk forbyrdselse. Over for denne bestemmelse har man fra dansk side forbeholdt sig at kunne afgøre dette spørgsmål efter en konkret bedømmelse.